

Vytraveno

dne 3. 2. 15 B.

PŘÍLOHA

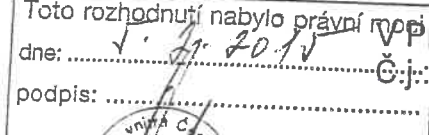
MVCRP012PMD6

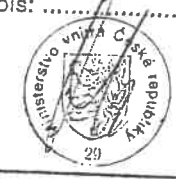
Ministr vnitra
Milan Chovanec

Dodatečně anonymizováno
v souladu s GDPR

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.: 0308r

Toto rozhodnutí nabylo právní moci v Praze dne 30-01-2015
dne: 31. 1. 2015 Č.j.: MV-156750-4/VS-2014
podpis:

Rozhodnutí

Ministr vnitra příslušný podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podala

– Srbsko, trvale bytem

(dále jen „žadatelka“), rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 29. 10. 2014, č.j.: VS-2826/835.3/2-2013, jímž nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o státním občanství“), vyhověno její žádosti o udělení státního občanství České republiky, (dále jen „žádost“), a rozhodl takto:

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **z a m í t á.**

Odůvodnění:

I.

Žadatelka požádala prostřednictvím Úřadu městské části Praha 6 o udělení státního občanství České republiky. Trvalý pobyt na území České republiky byl žadatelce povolen ode dne 11. 8. 1998 za účelem sloučení se státním občanem České republiky (matkou). Žadatelka je od roku 2012 vdaná za státního občana Srbské republiky, v roce 2013 se jí narodil syn, rovněž státní občan Srbské republiky.

Ze spisového materiálu Ministerstva vnitra vyplývá, že žadatelka odmaturovala v roce 2006 v Praze, v letech 2006 až 2011 absolvovala studium Právnické fakulty Univerzity v Bělehradě, zde získala akademický titul diplomovaná právnička. Poté pokračovala v dalším studiu, které přerušila v roce 2012 z důvodu těhotenství. Od roku 2006 se tedy žadatelka převážně zdržuje v Srbské republice. Manžel žadatelky nežádá o povolení trvalého pobytu v České republice z důvodu pracovního angažmá v Bělehradě. V roce 2005 žadatelka zakoupila byt v Praze 4, který pronajímá. Na adrese trvalého pobytu se zdržuje minimálně, písemnosti zde převážně přebírá její matka, jako její zmocněnec pro doručování.

V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žadatelka splňuje podmínky pro udělení státního občanství České republiky stanovené v § 7 odst. 1 písm. c), d) a e) zákona o státním občanství.

Nesplňuje však podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství, neboť v rámci správního řízení o žádosti bylo zjištěno, že i když má na území České republiky povolen trvalý pobyt po dobu více než pěti let, převážnou část uvedené doby se na území České republiky nezdržovala.

Nesplnění uvedené podmínky mohlo Ministerstvo vnitra žadatelce prominout v souladu s ustanovením § 11 odst. 1 písm. f) zákona o státním občanství, neboť má v České republice povolen trvalý pobyt a její matka je státní občankou České republiky.

K dosavadnímu požadavku o předložení dokladu o pozbytí dosavadního státního občanství podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství je nutné konstatovat, že v souladu s ustanovením § 74 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), se s nabytím účinnosti tohoto zákona dnem 1. 1. 2014 doklad o pozbytí dosavadního státního občanství od žadatelů nevyžaduje.

Ministerstvo vnitra žadatelce nesplnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství neprominulo, a proto její žádost zamítlo svým rozhodnutím ze dne 29. 10. 2014.

II.

Proti zamítavému rozhodnutí Ministerstva vnitra o udělení státního občanství České republiky podala žadatelka včasný rozklad, ve kterém odmítá, že by její integrační vazba na Českou republiku výrazně zeslábla, jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí. Uvádí, že ze zdravotního pojištění v České republice se odhlásila v roce 2012, neboť věděla, že jako těhotná, nezaměstnaná a stále studující v Bělehradě, nebude schopna hradit zdravotní pojištění, zároveň ještě nedokončila vysokoškolské studium v Bělehradě, tudíž musela v Bělehradě zůstat.

Dále namítá, že je zcela přirozené, že byt, ve kterém dočasně nežije, byl pronajat, když je stále studující a nezaměstnaná, a tento byt byl pronajímán od roku 2005, tj. i v době, kdy v České republice stále žila.

Dále odmítá tvrzení uvedené v napadeném rozhodnutí, že se jí nedařilo doručovat písemnosti na adresu v České republice. K tomu uvádí, že na adrese trvalého pobytu je přihlášena od roku 1998 a nikdy nebyl problém s doručováním jakýchkoliv písemností. V uvedené souvislosti se domnívá, že problém nastal, když si změnila příjmení a poštovní doručovatel to nezaznamenal.

Žadatelka dále označuje tvrzení Ministerstva vnitra v napadeném rozhodnutí, že rodinné vazby od roku 2012 trvale realizuje v zahraničí, a že tomu tak bude i nadále, za pouhý dohad, a tvrzení, že i s ohledem na pracovní zařazení manžela bude nadále působit mimo hranice České republiky, za pouhou spekulaci. Uvádí, že manžel se svou profesí působí mezinárodně a také s ním plánuje vrátit se v blízké době do České republiky.

Žadatelka se rovněž vyjadřuje ke státoobčanskému statusu své matky, která byla propuštěna ze slovenského a zároveň z československého státního svazku, a uvádí, že kdyby její matka nepozbyla československé státní občanství, měla by i ona nárok na občanství České republiky. K tomu uvádí, že její integrační vazba k České republice existuje vzhledem k tomu, že je dcerou osoby, která se narodila, vyrůstala, studovala a pracovala v Československu a po rozdělení státu získala české občanství a žije v České republice, takže se v jejím vlastním případě jedná o její českou identitu, se kterou se narodila a která jí bude životem doprovázet.

Žadatelka dále uvádí, že žádné integrační vazby k České republice nejsou kategorie uvedené v zákoně o státním občanství a nepředstavují tak zákonem určený důvod k odmítnutí žádosti.

V souladu s výše uvedeným tak žadatelka navrhuje, aby jí byla prominuta podmínka stanovená v § 7 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství z důvodu, že její matka je státní občankou České republiky a o její žádosti tak bylo kladně rozhodnuto.

III.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle ustanovení § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

Ze spisového materiálu vyplynulo, že žadatelka splňuje podmínky, stanovené v § 7 odst. 1 písm. c), d) a e) zákona o státním občanství, neboť nebyla v posledních pěti letech pravomocně odsouzena pro trestný čin, pohovorem před Úřadem městské části Praha 6 prokázala znalost českého jazyka a plní si své povinnosti vyplývající z ustanovení zvláštního právního předpisu upravujícího pobyt a vstup cizinců na území České republiky a rovněž povinnosti vyplývající ze zvláštních právních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, daně, odvody a poplatky.

Důvodem pro zamítnutí žádosti byla skutečnost, že žadatelka nespínala podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství.

V souvislosti s podaným rozkladem byly znovu posouzeny všechny skutečnosti a důkazy, důležité pro rozhodnutí.

K nesplněné podmínce stanovené v § 7 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství ministr vnitra konstatuje, že žadatelka má sice povolen trvalý pobyt na území České republiky po dobu již více než deseti let, ale nesplňuje další část této podmínky, tj., že se zde po tuto dobu převážně zdržuje. Je zcela nepochybné, že žadatelka od roku 2006 převážně žije v zahraničí, konkrétně v Srbské republice, kde studovala, kde se provdala a kde se jí narodilo dítě. Ministr vnitra v uvedené souvislosti konstatuje, že faktický pobyt na území České republiky by měl být u žadatelky, jako osoby žádající o udělení státního občanství České republiky, jedním ze základních předpokladů pro udělení státního občanství České republiky.

K námitce týkající se odhlášení se ze zdravotního pojištění v České republice ministr vnitra uvádí, že se žadatelka neodhlášovala z důvodu, že není schopna zdravotní pojištění v České republice platit, takový důvod neexistuje, ale je z českého zdravotního pojištění vyňata, neboť dlouhodobě pobývá v cizině (ustanovení § 2 odst. 5 zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů), takže není povinna hradit pojistné na veřejné zdravotní pojištění po dobu, kdy se zdržuje dlouhodobě mimo území České republiky, je v cizině zdravotně pojištěna a učinila o této skutečnosti u příslušné zdravotní pojišťovny písemné prohlášení (ustanovení § 8 odst. 4 výše citovaného zákona o veřejném zdravotním pojištění). Žadatelka tak neučinila prohlášení, že nemá finanční prostředky na úhradu zdravotního pojištění v České republice, ale učinila prohlášení, že bude pobývat dlouhodobě v cizině, což vyplývá z informace o pojištěnci Všeobecné zdravotní pojišťovny, kde je vyznačeno, že je od 10.10.2012 zdravotně pojištěna v zahraničí.

K námitce žadatelky o možnosti či nemožnosti doručovat písemnosti na její adresu v České republice a k pronajímání bytu, který v České republice vlastní, ministr vnitra uvádí, že v napadeném rozhodnutí je detailně popsáno, jak se nedařilo Ministerstvu vnitra žadatelku na adrese, kterou sama uvedla, písemně kontaktovat, situace se změnila ve chvíli, kdy si jako zmocněnce pro přebírání poštovních zásilek zvolila svou matku, která však není jejím ubytovatelem, neboť sama bydlí na adrese ubytovatelem žadatelky na adrese povoleného trvalého pobytu je Z Pronájem bytu v České republice byl uveden jako ilustrační příklad toho, že návrat žadatelky z dlouhodobého pobytu v zahraničí s celou rodinou (nikoliv tedy pouze návrat samotné žadatelky, která již není svobodná) nelze důvodně v blízké době předpokládat. K názoru žadatelky, ve kterém označuje úsudek prvoinstančního orgánu, že rodinné vazby od roku 2012 trvale realizuje v zahraničí, za pouhý dohad, a tvrzení, že i s ohledem na pracovní zařazení manžela bude nadále působit mimo hranice České republiky, za pouhou spekulaci, ministr vnitra uvádí, že mají reálný základ ve skutečnostech, které byly zjištěny v průběhu správního řízení o žádosti, a o tyto skutečnosti se také vyslovený úsudek opírá. Naopak tvrzení žadatelky o tom, jak plánuje se v krátké době vrátit do České republiky i s rodinou, nemá ve skutečnostech zjištěných v průběhu správního řízení oporu a zde se tedy jedná o pouhý dohad či spekulaci.

K námitce žadatelky, že má českou identitu, se kterou se narodila a která ji bude životem doprovázet, ministr vnitra uvádí, že pokud by její matka nebyla propuštěna ze slovenského a potažmo československého státního občanství, nabyla by žadatelka při narození vedle československého nikoliv i české státní občanství, ale nabyla by slovenské státní občanství po matce, když její otec byl cizincem. Narozením by tak české státní občanství nezískala.

K námitce žadatelky, že žádné integrační vazby k České republice nejsou kategorie uvedené v zákoně o státním občanství a nepředstavují tak zákonem určený důvod k odmítnutí žádosti, ministr vnitra předesílá, že žádost nebyla zamítnuta z důvodu nedostatečné integrace žadatelky, ale pro nesplnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství. Ministr vnitra nicméně v dané souvislosti konstatuje, že státní občanství je charakterizováno jako trvalý, úzký a pevný vztah (genuine link) mezi fyzickou osobou a státem. Trvalost a pevnost tohoto svazku je dána plnou integrací fyzické osoby v české společnosti. Tato integrace se projevuje zejména vazbami rodinnými, pracovními a sociálními. Jedná se zde o obecný požadavek skutečného vztahu fyzické osoby k České republice. Tento skutečný vztah k České republice je posuzován v souladu s Evropskou úmluvou o státním občanství (vyhlášena pod č. 76/2004 Sb. m. s.) a k ní připojenou vysvětlující zprávou, kterou vypracoval Výbor expertů Rady Evropy pro státní občanství (CJ-NA), k čl. 2 Evropské úmluvy o státním občanství definujícího pojem státního občanství z toho pohledu, zda zde existuje sociální skutečnost oddanosti, opravdové spojení existence zájmů a citů spolu s existencí vzájemných práv a povinností, které je vyvozováno zejména z faktu pobytu na území České republiky a integrace fyzické osoby v České republice. V daném případě Ministerstvo vnitra, jak uvedeno výše, zohlednilo integrační hledisko nikoli jako podmínku pro udělení státního občanství České republiky nad rámec ustanovení § 7 odst. 1 zákona o státním občanství, ale přihlédlo k němu v rámci legitimní správní úvahy, zda žadatelce promine ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. f) zákona o státním občanství podmínku délky povoleného trvalého pobytu na území České republiky.

Na základě výše uvedených skutečností ministr vnitra na návrh rozkladové komise rozhodl o zamítnutí rozkladu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

ministr vnitra

145